

нената и кръглата батареи прѣстанаха да стрѣлятъ. Това бѣше часа въ 5—5 $\frac{1}{2}$ слѣдъ обѣдъ.

Значи гранатитѣ се свършиха, а това, именно, и чакаше противника. . . . Ето барабанитѣ и тржбитѣ пакъ екнаха. Въздуха се огласи съ отвратителното: „Алла, Алла“. . . . Но що е това? Залпове ли е или честа безпорядъчна отъ наша страна стрѣлба? Тамъ надъ урвата и стоманената батарея се извива цѣлъ облакъ отъ камъни, 4-а дружина и орловци при стоманената батарея срѣщатъ атаката съ камъни.

— Помощъ, помощъ скоро ще пристигне! извика нѣкой отъ къмъ резерва.

И тая съдбоносна дума „помощъ“ мина, като електрическа искра, и съживи борцитѣ. Раздаде се, ура, но нѣкакъ си не дружно, не увѣренно, защото днесъ опълченцитѣ не веднѣжъ вече бѣха чували: „иде помощъ“.

— „Алла“, „Алла“, се зачуха викове татѣкъ близо до шосето и задъ кръглата батарея.

Огнения кръгъ все повече и повече се свива. . .

— Уфъ, какъвъ дълъгъ и безконеченъ день, ви- каха опълченцитѣ.

Но ето и слънцето, уморено, приклонява своята свѣтла глава татѣкъ къмъ западъ. . . . Още една двѣ купрали и то ще се скрие.

— О, дано по скоро, — казваха опълченцитѣ.

А въ това врѣме Турцитѣ бързатъ да нанесжтъ смъртни удари на шипченскитѣ защитници. Звуко- ветѣ на тржбитѣ и барабанитѣ, виковетѣ „Алла“ „Алла“, пушечнитѣ и топовни гърмежи, окханията на раненитѣ и умирающитѣ: всичко това се сливаше въ единъ ужасенъ адски шумъ. Турскитѣ гъсти колони прѣдшест- вувани отъ не по малко гъста верига стрѣлци, като стихия, се движиха напредъ и унищожаваша всичко, каквото имъ се срѣщне по пътя.

Това е страшна, и може би, послѣдния атака. . . . Ето я — смъртта прѣдъ насъ!

— Блъскайте, бийте юнаци! да умремъ, както се умирали нашитѣ прадѣди, удрайте съ щикове! . . се чуватъ гласоветѣ на екзалтирванитѣ шипченски герои.